

Kerekes Emőke

Iosif, Alexe, Koloman

P O R T F Ó L I Ó

Munkáimban általában hosszú, több évig tartó fotó projekteken dolgozom, múltfeltáró, az emlékezés kultúrájának a mechanizmusait kutató attitűddel.

Témáim végső vizuális megjelenítésében egy komplexebb fotografiai nyelv megteremtésére törekszem, akár úgy, hogy a fotografiai stílus jegyek elemeit keverem, akár úgy, hogy a különböző képkészítő eszközöket együttesen használom fel.

Az utóbbi pár évben, miután több évtized után visszaemigráltam Magyarországról Erdélybe, családom történetének vizuális feldolgozásával kezdtem el foglalkozni. A címe, *Iosif, Alexe, Kolomán*.

Ez a munkám amolyan transzgenerációs utazás a múltba a saját, és a még életben lévők jelene, emlékezései által.

Felmenőim „tipikus” erdélyi paraszti család sarjai, ahol sem a férfiak, sem a nők nem lehettek azok, akik lehettek volna. A rájuk húzott skatulyák, és béklyók határozták meg életük folyamát, melybe vagy belerokkantak, vagy túléltek. A történelmi, és osztály ideológiai fogalmak változtak, megbuktak, családomból már sokan meghaltak, de én, mint unoka, lánygyermek, és nő örökségül kaptam mindazt, amit el kellett, hogy hallgassanak, vagy amit maguknak titokban megálmodtak. Ez a folyamat a következő generációkon is meglátszódott.

Nagyapám Elek (Alexe), nagybátyám József (Iosif), apám Kálmán (Koloman), családukban a férfiak, legtöbben „elbuktak”, különböző rendszerek, ideológiák áldozataivá váltak, ahogyan a neveik is változtak ezalatt a dokumentumokban.

A név és a táj maradt a kapocs, az örökség a családomhoz, a legendákhoz, az elsodort történelmi eseményekhez, az egész 20. századi erdélyi identitás drámájához, mely mind a mai napig kihat a hátramaradottak életére.

